

VII. FEJEZET.

A TESTI ÉLETBE VALÓ VISSZATÉRÉS.

1. A visszatérés előzményei. — 2. A léleknek és testnek egyesülése. Koránszülés. — 3. Az ember erkölcsi és értelmi képességei. — 4. A szervezet befolyása. — 5. A hülyeség és a tébolyodottság. — 6. A gyermekorról. — 7. A földi rokonszenv és ellenszenv. — 8. A mult elfeledése.

A visszatérés előzményei.

330. Tudják-e a szellemek, hogy mikor fognak újra testet öltetni?

„Megérzik, mint a vak a tüzet, melyhez közeledik. Épen úgy tudják, hogy testbe kell öltözniök, mint ti tudjátok, hogy meg kell halnotok egykor, anélkül, hogy tudátok, hogy mikor lesz az.“ (166.)

Olyan szükséges-e tehát a szellemi életben a testbe öltözés, mint a testi életben a halál?

„Valóban úgy van.“

331. Gondol-e minden szellem testetöltésére?

„Vannak, akik egyáltalában nem gondolnak reá és meg sem értik; ez többé vagy kevésbé előrehaladott természetüktől függ. Némelyekre nézve büntetés az, hogy bizonytalanságban vannak jövőjüket illetőleg.“

332. Siettetheti-e vagy hátráltathatja-e a szellem testetöltését?

„Siettetheti, ha vágyik utána és késleltetheti, ha meghátrál a megpróbáltatás elől, mert vannak a szellemek között is gyávák és közönyösök, csak hogy ezért bűnhődniök kell. Ugy kell e meghátrálásért szenvedniök, mint annak, aki visszautasítja a gyógyulására szolgáló orvosságot.“

333. Meghosszabbíthatná-e a végtelenségig őt ki-

elégítő helyzetét az a szellem, aki a bolygó szellemek közepes fokán állván, jól érzi magát abban az állapotban?

„A végtelenségig nem, mert a haladás oly szükséglet, amelyet előbb-utóbb megérez minden szellem. Tökéletessé válniök kell mindeniköknek, ez a végzetük.“

334. Előre elvégeztetett-e az, hogy a léleknek ebbe vagy abba a testbe kell költöznie, vagy csak az utolsó pillanatban dől el a választás?

„A szellem utja előre ki van jelölve. Mihelyt a szellem elválalta elviselendő megpróbáltatását, kéri, hogy testet ölhessen. Isten azonban mindent tud és mindent lát, tehát azt is előre tudta és látta, hogy melyik lélek melyik testtel fog egyesülni.“

335. Megválaszthatja-e a szellem azt a testet is, amellyel majd egyesülnie kell, vagy csupán a megpróbáltatásához szükséges életmódot szabad választania?

„Választhat testet is, mert annak tökéletlenségei számára haladást eszközöl megpróbáltatások, ha megküzd az útjába kerülő akadályokkal. A választás azonban nem mindig tőle függ, de kérheti, hogy hol öltösn testet.“

Visszautasíthatná-e az utolsó pillanatban a szellem azt, hogy az általa választott testbe öltözzék?

„Ha visszautasítaná, sokkal többet kellene szenvednie, mint olyannak, aki még egyáltalában nem választott megpróbáltatást.“

336. Olyan zavart állapotban van-e a szellem a testetöltés pillanatában is, mint mikor elhagyni készül a testét?

„Sokkal nagyobb és különösen sokkal hosszabb ideig tartó zavarban van. Mikor meghal, megszabadul a rabszolgaságából, mikor pedig születik, felveszi a rabszolgaságot.“

337. Ünnepeles pillanata-e a szellemnek a testetöltés pillanata? Vajon reá nézve komoly és fontos dologként végzi-e ezt a cselekményét?

„Olyan a szellem ilyenkor, mint aki hajóra száll, hogy veszéllyel járó utat tegyen meg és nem tudja, nem kell-e majd a hullámok közt lennie halálát.“

A hajóra szálló utas tudja, milyen veszélyeknek teszi ki magát; de azt nem tudja, hogy fog-e hajótörést szenvedni? Ugyanílyen a szellem állapota is. Tudja, hogy mily nemű megpróbáltatásoknak veti alá magát, azt azonban nem tudja, hogy nem fog-e vereséget szenvedni utjában.

Valamint a testi halál a szellemre nézve bizonyos neme az újjászületésnek, épúgy a testetöltés számára a halálnak, vagy jobban mondva a számüzetésnek és bebörtönözésnek bizonyos neme. Elhagyja a szellemi világot, hogy a testi világba léphessen, miként az ember a testi világtól válik meg, hogy a szellemek honába térhessen. A szellem épen úgy tudja, hogy testet kell majd öltenie, mint az ember tudja, hogy egykor meg kell hálnia. De valamint az ember, úgy a szellem is csak az utolsó pillanatban veszi tudomásul, hogy eljött kitűzött órája. Ebben a nagy pillanatban úgy megzavarodik, mint a haldokló ember és zavart állapota mindaddig eltart, amíg csak tisztán ki nem alakult új léte. A testetöltéshez való közeledés a szellemre nézve olyan, mint a haldoklás.

338. Okoz-e aggodalmat a testet öltetni készülő szellemnek az, hogy nem tudhatja bizonyosan, hogy ki fogja-e állani a megpróbáltatásokat, melyeknek aláveti magát?

„Nagyon nagy aggodalmat okoz neki, mert aszerint, amint jól vagy rosszul állja ki a próbát, halad előre vagy marad hátra.“

339. Elkísérik-e a szellemet barátai, mikor testet ölt, hogy segítségére lehessenek, midőn elhagyja a szellemvilágot, mint ahogyan eléje mennek, mikor oda viszatér?

„Attól függ, hogy milyen szférában él a szellem. Ha ott él, ahol a szeretet uralkodik, akkor az őt szerető szellemek vele vannak a legutolsó pillanatig és bátorítják, sőt gyakran a földi életbe is követik.“

340. Azok a szellembarátok, akik minket egészen a földi életbe követnek, vajjon azok-e, akiket néha álmlunkban látunk ismeretlen külsővel és akik szeretetet tanúsítanak irántunk?

„Igen gyakran ők azok és ők jönnek meglátogatni titeket, mint mikor ti látogattok meg valamely foglyot a börtönben.“

A léleknek a testtel való egyesülése.

341. Melyik pillanatban egyesül a lélek a testtel?

„Az egyesülés a fogantatáskor veszi kezdetét, de teljessé csak a születés pillanatában válik. A fogantatás pillanatától kezdve az arra kijelölt szellemet leendő testével fluidikus szalag kapcsolja össze. Az a szalag pedig folyton szorosabbá válik, míg csak a gyermek napvilágot nem lát.“

342. Végleges a léleknek a testtel való egyesülése a fogantatás percétől kezdve? Lemondhatna-e még ebben az első időszakban a szellem arról, hogy elfoglalja a számára kijelölt testet?

„Annyiban végleges ez az egyesülés, hogy más szellem már nem válthatná fel az e test számára kijelölt szellemet. Mivel azonban az összetartó szalag még igen gyenge, könnyen elszakadhat; és el is szakíthatja a szellem szándékosan, ha meghátrál választott megpróbáltatása előtt; csakhogy akkor a gyermek halvaszületik.“

343. Mi lesz a szellemmel, ha születése előtt elhal a test, amelyet választott?

„Más testetöltésre készül.“

Mi oka lehet az ilyen idő előtt való elhalálozásnak?

„Leggyakrabban az anyag tökéletlensége okozza az ilyen halált.“

344. Mi haszna lehet a szellemnek abból, ha olyan testet ölt, amely már néhány nappal megszületése után elhal?

„Annak a lénynek még nincs eléggé kifejtett tudata a létét illetően, halálának tehát ugyyszólván semmi fontossága sincsen. Amint már mondtuk, gyakran a szülőknek szóló megpróbáltatás ez.“

345. Tudja-e a szellem előre, hogy az általa választott test nem lesz életképes?

„Néha tudja, de ha azért választja azt a testet, akkor azért teszi, mert fél a megpróbáltatástól.“

346. Ha valamely szellem testetöltése bármely okból elhibázott volt, ez azonnal pótolható-e más létformával?

„Nem mindig azonnal. Idő kell neki ahhoz, hogy újra választhasson, ha csak a rögtöni testetöltés korábbi elhatározásból nem származik.“

347. Megbánja-e néha a szellem választását, amikor már teljesen egyesült a gyermek testével?

„Azt akarod tudni, hogy amikor mint ember nehezen viseli életét, mást óhajtana-e? Hogy ekkor megbánja-e választását? Nem bánja meg, mert nem tudja, hogy maga választotta életét. Amint a szellem egyszer testben van, nem bánhatja meg a választást, amiről nincs tudomása. Megeshetik azonban, hogy nagyon nehéznek találja terhét; és ha azt hiszi, hogy erejét meghaladja, akkor öngyilkossá lesz.“

348. Rendelkezik-e a szellem a fogantatás és a születés közé eső időszakon át minden képességével?

„Többé vagy kevésbé, amint az idő előhalad, mert még ugyan nincsen testben, de kapcsolatban van már testével. A szellem a fogantatás pillanatától kezdve megzavarodik; mert akkor már tudomására jutott, hogy itt az ideje annak, hogy új földi életet kezdjen. Egész megszületéséig folyton növekedik a zavara. Körülbelül olyan az állapota a szellemnek ez időszakban, mint a testben élőnek az alvás ideje alatt. Minél inkább közeledik a megszületés órája, annál jobban elmosódnak fogalmai és a múltra való emlékezés is folyton csökken; és mihelyt a testi életbe lépett, mint embernek semmi tudomása sincs mindarról, amit előbb tudott. Később szellemállapotában azonban lassanként újra visszatér az emlékezése.“

349. Azonnal rendelkezik-e ismét minden képességével a szellem, mihelyt megszületett?

„Nem. Képességei szerveivel együtt fokozatosan fejlődnek. Egészen új lét ez neki és meg kell tanulnia, hogyan bánják eszközeivel. Fogalmai úgy ébrednek lassanként, mint az álmából felriadó emberéi, aki egé-

szen más helyzetben találja magát, mint amilyenben előbb volt.“

350. Ha tehát a szellemnek a testtel való egyesülése a születés pillanatáig még nem teljes és nem végleges, feltehetjük-e, hogy az embriónak van lelke?

„Az öt éltetendő szellem ugyyszólván kivülről van. A szó teljes értelmében tehát nincs lelke, mert még csak készül végbemenni a testetöltés; a szellem azonban ahhoz a testetöltéshez van kötve, mely reá vár.“

351. Hogyan magyarázzuk meg az anya méhében való életet?

„Olyan elősdi élet az, mint a növényé. A gyermek már állati életet él. Az ember az állatokéhoz és a növényekéhez hasonló élettel bír, amelyet születésekor szellemi étellel egészít ki.“

352. Igaz-e, hogy amint a tudomány megállapítja, vannak oly szermekek, akik már az anyjok méhében sem életképesek és mi célja van ennek?

„Gyakran megtörténik ez; és Isten megpróbáltatás céljából engedi meg, hol a szülőre, hol pedig arra a szellemre nézve, aki ki van jelölve arra, hogy ott helyet foglaljon.“

353. Milyen következményei vannak a szellemre nézve annak, ha leendő teste idő előtt elpusztul?

„Rá nézve az számba sem vehető lét, amit újra kell kezdenie.“

354. Bűn-e a leendő gyermek mesterséges elhajtása, fejlődésének bármely időszakában történjek is az?

„Mindenkor bünt cselekesztek, ha áthágjátok Isten törvényét. Bűnös az anya és bűnös bárki más is, ha a még meg nem született gyermeknek kioltja életét; mert azáltal megakadályozza a szellemet abban, hogy elviselhesse azokat a megpróbáltatásokat, melyeknek az elvesztett test szolgált volna eszközzel.“

355. Bűn-e a gyermeket feláldozni az anya megmentése céljából abban az esetben, ha a gyermeknek megszületése az anya életét veszélyeztetné?

„Jobb a még meg nem született lényt feláldozni, mint a már meglévőt.“

356. Észszerű dolog-e, hogy ép olyan tekintettel legyünk az embrióra, mint az élő gyermekre?

„Mindenben Isten akaratát és munkáját lássátok, és ne bánjatok el könnyelműen olyasmivel, amit tisztelnetek kell. Miért ne tisztelnétek a teremtésnek oly munkáját, amely néha a Teremtő akaratából félbenmarad? Az ő tervébe vág ez is; arra pedig senki sincs hivatva, hogy Istennek terveit megbirálja.“

Az erkölcsi és értelmi képességek.

357. Honnan ered az embernek a jó vagy rossz erkölcsisége?

„Annak a szellemnek a tulajdonságai ezek, amelyek benne testet öltött. Minél tisztább a szellem, annál inkább hajlik az ember a jó felé.“

Azt lehet ebből következtetnünk, hogy a jó ember jó szellemnek, a gonosz ember pedig rossz szellemnek a testetöltése?

„Azt, csak hogy a rossz helyett mondjátok inkább, hogy tökéletlen szellemé, mert különben azt hihetnétek, hogy vannak olyan szellemek, akik örökké rosszak, amilyeneket ti ördögöknek neveztek.“

358. Milyen jellemű egyéniségek azok, akikben hóbortos és könnyelmű szellemek öltöttek testet?

„Meggondolatlanok, pajkosak és néha rosszakaratúak.“

359. Vannak a szellemeknek olyan szenvedélyeik, amelyek nem emberiek?

„Nincsenek, különben azok is megnyilatkoztak volna bennük.“

360. Egy és ugyanaz a szellem adja-e meg az embernek az erkölcsi és az értelmi tulajdonságát?

„Természetesen egy és ugyanaz, még pedig elért fokozatának megfelelőleg. Két szellem nem lakik egy emberben.“

361. Miért van az, hogy magasabb szellemre valló, nagyon értelmes emberek néha emellett nagyon alantasan bűnösök?

„Ennek az az oka, hogy a testetöltött szellem még nem elég tiszta és mint ember, más, nálánál rosszabb szellemek befolyásának enged. Észrevehetetlenül emelkedve halad előre a szellem, de nem egyszerre minden tekintetben. Egyik időszakában értelmi, a másikban erkölcsi haladást tehet.“

362. Hogyan gondolkozunk arról a felfogásról, hogy az embernek különböző értelmi és erkölcsi képességeit ugyanannyi szellem adná meg, aki mind benne öltött volna testet és mindegyiküknek más-más tulajdonsága volna?

„Ha gondolkoztok, be kell látnotok, hogy balga feltevés ez. A szellemben mindenhez meg kell lennie a képességnek és egységes akaratának kell lennie, hogy haladhasson. Ha több szellemnek a keveréke volna az ember, akkor nem lehetne egyetlen egységes akarata, sem pedig egyénisége; mert halála után a benne testetöltött szellemek a kalitkából kiszabadult madársereghez volnának hasonlók. Gyakran panaszoznak az emberek, hogy nem értenek meg bizonyos dolgokat. Érdekes azonban látni azt, hogyan nehezítenek meg mindent önmaguk, holott előttük áll a legegyszerűbb és legtermészetesebb magyarázat. Ez esetben is a hatást tekintik oknak. Ugyanazt teszik az emberrel, amit a pogányok tesznek Istennel. Azok is azt hitték, hogy annyi az Isten, ahány nyilvánulása van a mindenségben. Az okosabb emberek ezzel szemben csupán hatásokat láttak a nyilvánulásokban, mivel megvolt egyetlen Istenük, akit mindenek okának tartottak.“

Számtalan példát látunk erre úgy a fizikai, mint az erkölcsi világban. Mindaddig, amíg megállapodtak a jelenségek látszatánál, azt hitték az emberek, hogy sokféle az anyag. Ma már megértük azt, hogy az a nagyon sokféle jelenség egyetlen anyagelem különféle módosulása lehet. A különböző képességek is egy közös oknak, a léleknek, vagyis a testetöltött szellemnek a nyilvánulásai, nem pedig több különböző szelleméi. Hasonlóképpen nem egy és ugyanaz a levegő-e az előidézője az orgona valamennyi hangjának, nem pedig ugyanannyi fajtája a levegőnek, ahányféle az orgona hangja?

Az említett rendszerből annak kellene következnie, hogy valahányszor az ember elvesztené valamelyik képességét, vagy újat nyerne: egy-egy szellem távolodnék el belőle vagy térne beléje. Így az ember összetett lény volna, akinek nem lenne egyénisége és ebből kifolyólag felelősség sem terhelhetné őt. Ezzel ellenkezőt állít az a sok különböző szellemi nyilatkozat is, melyben külön-külön egyéniséget árulnak el a szellemek.

A szervezet befolyása.

363. Azonosul-e az anyaggal a szellem, mikor a testtel egyesül?

„Az anyag csak olyan burkolata a szellemnek, aminő takarója a ruha a testnek. Ha tehát a testtel egyesül is a szellem, azért mégis megtartja szellemi természetének tulajdonságait.“

364. Teljesen szabadon működnek-e a szellem képességei a testtel való egyesülése után?

„Az eszközül szolgáló szervektől függ a képességek működése. Az anyag durvasága meggyengíti a képességeket.“

Észerint az anyagi burok megakadályozza-e a szellem képességeit szabad nyilvánításukban, mint a homályos üveg nem engedi áthatolni a fényt?

„Ugy van. A test nagyon homályos üvegnek felel meg.“

Hasonlíthatjuk még a test durva anyagának a szellemre gyakorolt hatását az iszapos víz hatásához is, mely a benne rejlő testek szabad mozgását megnehezíti.

365. A lélek csak a szervek fejlődésének alárendelve gyakorolhatja-e szabadon képességeit?

„A szervek a lelki képességek nyilvánulására szolgáló eszközök. A nyilvánulás tehát ugyanezeknek a szerveknek a fejlettségétől és tökéletességétől függ, mint a munka jósága a szerszám jóságától.“

366. Lehet-e a szervek befolyásából azt következtetnünk, hogy az erkölcsi és értelmi képességek összefüggésben állanak az agybeli szervek fejlettségével?

„Ne tévesszék össze a hatást az okkal. A lelki képességek mindig a szellemek a tulajdonságai, vagyis nem a szervek adják meg neki a képességeket, hanem a képességek, melyek a szervek fejlődését előidézik.“

Igy tehát az embernek a különböző képessége egyedül szelleme állapotától függ-e?

„Nem egészen. Döntő a szellem minősége, ez többé vagy kevésbé előhaladott lehet. Számba kell azonban venni az anyag hatását is, mert az kisebb vagy nagyobb mértékben megakaszthatja a képességek gyakorlását.“

A szellem bizonyos fogékonyságokat hoz magával, mikor testet ölt. Ha már most fetesszük, hogy minden fogékonyságának külön szerve van, mely az agygyal áll összeköttetésben: akkor a szerveknek a fejlettsége csakis hatás lehet, nem pedig ok. Ha a képességek a szervekből származnának, akkor csak gép lenne az ember, melynek szabad akarata nem volna, s amelyet felelősség nem terhelhetne azért, amit cselekszik. El kellene fogadnunk azt, hogy a legnagyobb tehetségek, minők a tudósok, költők és művészek, csakis azért tehetségek, mivel a véletlen egészen különleges szerveket adott nekik. Ebből az következnék, hogy e szervek nélkül ők nem is lehettek volna tehetségek és hogy a legbutább ember is lehetett volna Newton, Virgilius vagy Rafael, ha olyan szervei lettek volna, mint ezeknek. Még balgább ez a feltevés, ha az erkölcsi tulajdonságokra vonatkoztatjuk. Akkor ugyanis e rendszerből kifolyólag paulai szent Vincének csak más szervekkel kellett volna rendelkeznie és a legelvetemültebb ember lehetett volna. Viszont a legelvetemültebb embernek is csak más szervek kellenének, hogy paulai szent Vince lehessen belőle. Tegyük fel épen ellenkezőleg, hogy ezek a különleges szervek — ha vannak olyanok — fokozatosan és a képesség gyakorlása által fejlődnek, mint az izmok a mozgás által; akkor semmi észszerűtlen, sem találunk ebben. Élünk az igazság kedvéért köznapi hasonlattal. Bizonyos arckifejezésekről megismerjük valakin, ha ivásnak adta magát. Vajjon ezek a látható jelek tették őt részeggé, vagy a részegség te-

remtette meg az arckifejezést? Mondhatjuk, hogy a szervek magukon viselik a tulajdonságok bélyegét.

A hülyeség és az örültség.

367. Van-e alapja annak a feltevésnek, hogy a butáknak és hülyéknek alsóbbrendű lelkük van?

„Nincs alapja. Emberi lelkük van azoknak is, még pedig gyakran sokkal értelmesebb, mintsem gondolatok; csak hogy elégtelenek az eszközeik ahhoz, hogy megértsék őket; mint a némának is az a baja, hogy nem tud beszélni.“

368. Mi célja van a gondviselésnek azzal, hogy ilyen szerencsétlen butákat és hülyéket terem?

„Az ilyen testben megbüntettetett szellem él, aki a kényszer hatása és az alatt szenved, hogy nem képes a fejletlen vagy épen megbomlott szervek útján nyilatkozni.“

Nem helyes tehát, ha azt állítjuk, hogy a szerveknek semmi befolyásuk sincs a tulajdonságokra?

„Sohasem mondtuk, hogy a szerveknek semmi befolyásuk sincs, sőt nagyon nagy befolyással vannak a képességek vagy tulajdonságok megnyilvánulására, de nem ők adják a képességeket. Ebben különbözik a mi állításunk a ti felfogástoktól. Ha jó zenészek rossz hangszere van, nem zenélhet jól; de azért ő mégis csak jó zenész.“

Meg kell különböztetni a rendes állapotot a beteg állapottól. Rendes állapotban az erkölcs legyőzi az anyag által eléje gördített akadályt; de vannak olyan esetek is, melyekben az anyag oly erős ellenállást fejt ki, hogy a képességek nyilvánulását zavarja vagy eltorzítja. Ezt tapasztaljuk a hülyéknél és az örülteknél. Ezek betegek és mivel a lélek ilyenkor nem rendelkezik teljesen a szabadságával, a földi törvény sem vonja őket felelősségre tetteikért.

369. Mi haszna lehet a szellemre nézve az olyan életnek, amelyet a hülyék töltenek el a földön, nem lévén képesek sem jót, sem rosszat cselekedni, sem pedig haladni?

„Vezeklés ez a szellemnek azért, hogy visszaélt valamelyik képességével; tehát a vesztéglés időszaka.“

Lehet-e a hülye testébe olyan szellem bezárva, aki előbbi életében nagytehetségű ember szelleme volt?

„Lehet. A nagy tehetség néha pestissé válhatik, ha visszaélünk vele.“

Az erkölcsi felsőbbiség nem mindig jár együtt az értelmi felsőbbiséggel és gyakran a legnagyobb tehetségeknek is sokat kell vezekelniük. Innen van az, hogy gyakran alsóbbrendű élettel kell felváltaniok a már leélt magasabbat, ami szenvedést okoz nekik. Amidőn az ilyen szellem nyilvánulásait bilinesek akadályozzák, úgy érzi magát, mint az erős ember, akit leláncoltak és nem mozoghat miatta. Mondhatjuk, hogy a hülyék ép oly nyomorékok az agyuk, mint a sánták a lábuk és a vakok a szemük miatt.

370. Van tudomása értelmi állapotáról a hülyének, mikor szellemállapotban van?

„Nagyon gyakran van. Megérti akkor, hogy a megpróbáltatás és vezeklés az a bilines, mely őt akadályozza.“

371. Milyen az örült ember szellemének a helyzete?

„Szabad állapotában a szellem közvetlenül szerzi benyomásait és közvetlenül befolyásolja az anyagot. Testetöltve azonban egészen más körülmények között van és külön-külön szervek útján képes csak kifelé érvényesülni. Ha már most akár egyik, akár valamennyi szerve elváltozott, akkor, amennyiben a szervektől függ, megszakad a működése és a benyomás szerzése. Ha a szemét veszti el, vak lesz, ha a hallását, süket lesz, stb. Képzeld el immár, hogy az az értelem és az akarat megnyilatkozását közvetítő szerv szenvedett módosulást, akár részben, akár egészben, és könnyű lesz megértened, milyen nagy zavart okoz az a szellemnek, hogy csupán tökéletlen vagy elfajult szervekkel rendelkezik. Erről pedig a legmélyebb bensőjében, lelkiismeretében van tudomása a szellemnek; de képtelen megakadályozni a dolgok ilyenén folyását.“

Eszerint mindig a test bomlik meg és nem a szellem?

„Ugy van. Nem szabad azonban szem elől téveszteni, hogy amint a szellem hat az anyagra, bizonyos mértékben ez is visszahat amarra. Így tehát megtörténhetik, hogy a szellem egy pillanatra a megsérült szerveknek a befolyása alá kerül, melyek útján nyilvánulni szokott és amelyek útján benyomásait szokta megszerezni. Lehetséges azért, hogy amikor az örültség sokáig tart, a folyton megisméltendő tevékenység végre is oly erős befolyást gyakorol a szellemre, hogy az mindaddig nem szabadul az örültségtől, míg csak teljesen el nem vált minden anyagi befolyástól.“

372. Honnan van az, hogy némely embert öngyilkosságba kerget az elmezavar?

„A szellem szenved ilyenkor, mert kényszer hatása alatt áll és képtelen szabadon nyilvánulni; azért használja fel a halált eszközül bilincsei széttörésére.“

373. Halála után is érzi még az örült szelleme ilyenü zavarodottságát?

„Érezheti még egy ideig a halála után is, amíg teljesen el nem vált az anyagtól; amint a fölébredező ember is egy ideig hatása alatt áll annak az állapotnak, amelybe alvás útján jutott.“

374. Hogyan hathat vissza az agy beteges elváltozása a halál után a szellemre?

„Teherként nehezedik reá a visszaemlékezés. Mivel a szellem micsém tud mindarról, ami tébolyodottsága alatt történt, bizonyos időre van szüksége, hogy képes legyen eligazodni. Innen van az, hogy minél tovább tartott az elme zavara, annál hosszabb lesz a szellem zavara a földi halál után. A testétől megszabadult szellem egy ideig még érzi bilincsei nyomát.“

A gyermekkorról.

375. Lehet a gyermektst szelleme ugyanolyan fejlett, mint a felnőtt ember szelleme?

„Lehet fejlettebb is annál, ha már többet haladt; mert csak a szervek nehezítik meg a nyilvánulását. A rendelkezésére álló eszközökhöz mérten cselekszik, amelyek útján nyilvánulhat.“

376. Eltekintve a nyilvánulás eszközeinek, vagyis szerveinek tökéletlensége által okozott akadálytól, miképen gondokozik a nagyon kis gyermekben élő szellem? Gyermek módjára, vagy úgy, mint a felnőtt?

„Nagyon természetes, hogy a gyermektstben élő szellem nem rendelkezhetik a felnőttek összes ismereteivel, mert értelmi szervei még fejletlenek. Valóban nagyon korlátolt értelmű, amidőn még várnia kell, hogy korával együtt megérjen az esze. A születéskor nem szűnik meg azonnal a szellemnek az a zavarodott állapota, ami a testetöltéssel együtt jár. Csak fokozatosan oszlik el a homály, amely mértékben fejlődnek az ember szervei.“

Ennek a feleletnek az igazolására szolgál az a tapasztalatunk is, hogy a gyermek álmai nem olyanok, mint a felnőttekéi. A gyermek mindig gyermekes dolgokról álmodik, ami azt mutatja, hogy ilyesmikkel foglalkozik akkor a szellem.

377. Azonnal visszanyeri-e a szellem régi erejét, mihelyt meghal a gyermek?

„Vissza kell nyernie, mert hiszen elvált az érzéki buroktól; de régi tiszta látását csak akkor nyeri vissza, amikor már teljesen ment az anyagtól, vagyis mikor már a leglazább összeköttetés is megszűnt a szellem és a test között.“

378. Okoz-e szenvedést a testet öltött szellemnek gyermekkorában az a kényszer, amelyet szerveinek tökéletlensége gyakorol reá?

„Nem okoz, mert az szükségyszerű állapot, amely a természetben rejlik és a Gondviselés terveibe tartozik. A szellemnek ez pihenési idő.“

379. Mit használ a szellemnek az, hogy gyermekkor kell átélnie?

„Mivel a szellem tökéletesülés céljából ölt testet, sokkal fogékonyabb ebben a pihenési korszakában azok iránt a benyomások iránt, amelyek majd előmenetelében segítségére lehetnek. E gyarapodásához pedig hozzá kell járulniok mindazoknak, akikre a gyermek nevelését bízták.“

380. Miért sirás a gyermek első hangja, amit hallat?

„Azért, hogy magára vonja az anya figyelmét és őt a szükséges gondozásra készítse. Nem érted-e, hogy ha csupa örömhangokat hallatna a gyermek, akkor vajmi keveset törődne azzal, hogy mi kell neki? Csodáljátok a Gondviselés bölcsességét mindenben.“

381. Honnan van az, hogy olyan nagyot változik az ember jelleme bizonyos korban, főképen mikor az ifjúból átlép a férfikorba? A szellem változása ez?

„A szellem akkor kapja vissza igazi természetét és mutatja meg, milyen volt ő tulajdonképen.“

„Még nem tudjátok, micsoda titkot rejtenek a gyermekek ártatlanságuk alatt. Nem tudjátok, mik ők, sem azt, hogy mik voltak és mik lesznek majd, mégis szeretitek és dédelgetitek őket, mintha csak saját magatok részei volnának. Az anyának a gyermekei iránt tanúsított szeretete a legnagyobb szeretet hírében áll, amelyet egyik lény a másik iránt érezhet. Honnan származik az a nagy szeretet és az a gyöngéd jóakarát, amellyel még az idegenek is a gyermek iránt viselkednek? Tudjátok-e? Nem tudjátok. Ezt akarom én nektek megmagyarázni.“

„A gyermekek olyan lények, akiket Isten új földi életbe küld. Hogy pedig tulságos szigorúsággal ne vádolhassák Őt, az ártatlanság minden látszatával felruhazza őket. Még a rossz természetű gyermek helytelen tetteit is azzal takargatják az emberek, hogy nem tudja, mit cselekszik. Ez az ártatlanság nem valódi felsőbb-sége azzal szemben, ami a gyermek azelőtt volt, hanem csak azt mutatja, hogy milyennek kellene lennie. Ha pedig nem olyan, csak maga az oka.“

„Isten azonban nem csupán a testbe készülő szellemek kedvéért adja nekik az ártatlanság látszatát, hanem a szülőkért is és főképen azokért; mert a gyenge gyermeknek nagyon nagy szüksége van a szülők szeretetére. Ha a szülők gyermekük makacs és nyers jellemét látnák, szeretetük tetemesen csökkenne. Hogy azonban jónak és kedvesnek hiszik a gyermekeket, teljesen elárasztják szeretetükkel és azt a leggyöngédebben gondozzák. Mikor azután nincs többé szüksége a gyermeknek arra a pártfogásra és segítségre, amelyet ti-

zenőt vagy husz éven át élvezett, akkor igazi jelleme és egyénisége a maga teljes leplezetlenségében lép előtérbe. Ha alapjában jó volt, jó marad azután is; de a gyermekkor által eltakart árnyalatok eltűnnek.“

„Látjátok ebből, hogy Isten szándékai mindig a legjobbak; és hogyha szívünk tiszta, könnyen elfogadjuk ezt a magyarázatot. Valóban, gondoljátok csak el, ha a közöttetek születő gyermekek szellemei oly világról jöhetnek közétek, ahol egészen más szokásaik voltak, ha egészen más szenvedélyekkel jönnek, mint a tiéitek, és ha hajlamuk és izlésük is homlokegyenest ellenkezik a tiéitekkel: hogyan kívánhatnátok, hogy más módon öltsenek testet közöttetek, mint ahogyan Isten elrendelte, t. i. a gyermekkor rostáján keresztül? A gyermekkorban elegyülnek mindazok a gondolatok, jellemek és azok a különféleségek, melyek azokban a temérdek világokban támadnak, ahol a teremtetések nőnek és fejlődnek. Amikor meghaltok, magatok is a gyermekkorhoz hasonló állapotra ébredtek új testvérek környezetében; és abban a nem földi, új létben ti sem tudjátok a szokásokat s az erkölcsöket és nem ismeritek annak az új világnak veletek való kapcsolatát. Nehezen fogjátok használni tudni azt az új nyelvet, melyen addig nem beszéltetek, s amely a mai gondolatoknál is sokkal élénkebb.“ (319.)

„Még egy haszna van a gyermekornak. A szellemek ugyanis csupán tökéletesülés és javulás céljából öltenek testet, és a gyermeki gyengeség hajlékonyakká teszi őket és fogékonyakká a tapasztalat s azok tanácsai iránt, akik őket segítik előmenetelükben. Akkor lehet leginkább a szellem jellemét javítani és rosszra való hajlandóságait elnyomni, amikor gyermekkorát éli a földön. Ezt a kötelességet bizta Isten a gyermekek szülőire. Szent hivatásuk ez nekik, amelyről számot kell majd adniuk.“

„Innen van az, hogy a gyermekkor nemcsak hasznos, szükséges és elengedhetetlen, hanem természetes következménye is azoknak az Isten alkotta törvényeknek, melyek a világegyetemet kormányozzák.“

Rokonszenv és ellenszenv a földön.

382. Lehet-e találkoznia és egymást felismernie két oly lénynek, aki ismerte és szerette egymást, ha újra testet ölt?

„Felismerniök nem lehet egymást, de vonzódnak egymáshoz. Gyakran csakis ez az oka annak, hogy két lény között őszinte szeretetből kifolyólag legbensőbb összeköttetés létesül. Megtörténik, hogy két lény látszólag váratlan körülmények közepette talál egymásra. A valódi tény azonban az, hogy ez a két egymáshoz vonzó szellem kereste egymást a nagy tömegben.“

Nem volna kellemesebb rájuk nézve, ha felismernék egymást?

„Nem mindig volna kellemes a felismerés. Az elmult létek emléke sokkal nagyobb kellemetlenséget okozna, mint gondoljátok. Haláluk után majd ráismernek egymásra és tudni fogják, hogy mennyi időt töltöttek el együtt.“ (392.)

383. Mindenkor régi ismeretségen alapszik a rokonszenv?

„Nem. Egymásnak megfelelő két szellem egész természetesen keresi egymást, ha még nem is voltak ismerősök mint emberek.“

384. Nem a rokonszenves vonzódás egy nemén alapulnak-e bizonyos emberekkel való találkozásaink, melyeket mi a véletlennek tulajdonítunk?

„Vannak a gondolkozó lények között olyan kötelek, amelyeket ti még nem ismertek. Ennek a megismeréséhez a delejesség vezet. Később majd jobban megértitek ezt.“

385. Honnan ered az az ösztönszerű visszatartó érzés, amit a találkozás első pillanatában érzünk bizonyos emberek iránt?

„Ilyenkor két ellenszenves szellem érzi meg és ismeri fel egymást, anélkül, hogy szót váltanának.“

386. Mindenkor a rossznak a jele az ösztönszerű ellenszenv?

„Nem okvetlenül rossz két szellem, ha egymással

nem is képes rokonszenvezni. Lehet, hogy csaknem egyenlő gondolkozásukból ered ellenszenvük, és ekkor emelkedésükkel párhuzamban esökkennek az ellentétes árnyalatok, míg végre elenyészik az ellenszenv.“

387. Nem olyankor támad-e elsősorban az ellenszenv, amikor két olyan szellem találkozik, kik közül az egyik a legrosszabbak, a másik a legjobbak közé tartozik?

„Egyik-másik esetben igen, de különbözök ebben is az okok és a hatások. A gonosz szellem bárkit ellenszenvesnek tarthat, aki őt megítélheti és leleplezheti. Ha ilyen emberrel találkozik, tudja már első látásra, hogy az rossznak fogja őt tartani, és idegenkedése gyűlöletté s irigységgé változik, ami arra ösztönzi, hogy rosszat cselekedjék. A jó szellem azért idegenkedik a gonosztól, mert tudja, hogy az nem fogja megérteni őt, és hogy ők ketten nem éreznek egyenlően. Felsőbbségének erejét érezvén azonban, sem gyűlöletet, sem irigységet nem érez a rosszal szemben. Megelőgszik azal, hogy kerüli és szánja az illetőt.“

A mult feledése.

388. Miért veszíti el a testet öltött szellem a mult emlékét?

„Az embernek nem lehet és nem is szabad mindent tudnia. Isten akarja így az ő bölcsességénél fogva. Ha a fátýol nem borítaná bizonyos dolgokat az ember előtt, olyan állapotban lenne, mint aki minden átmenet nélkül lép a sötétségből a napfényre. A mult feledése következtében az embernek sokkal inkább megnyilvánul a saját énjé.“

389. Hogyan lehet felelős az ember oly cselekedeteiért, amelyekre nem emlékeznek, és hogyan tegye jóvá azokat? Hogyan vegye hasznát oly tapasztalatainak, melyeket elfelejtett előbbi életeiben szerzett? Ha emlékeznek az ember multjára, akkor megértenők, hogy okulására szolgálnak azok a viszontagságok, amelyeket mult élete okozott neki a jelenben; de mivel nem emlékszik multjára, mindenik létét az elsőnek tekintheti

és így mindig előlről kezdhet mindent. Hogyan egyeztessük ezt össze Isten igazságos voltával?

„Minden újabb testetöltése alkalmával több értelemmel rendelkezik az ember és jobban tudja megkülönböztetni a jót a rossztól. Hogyan lehetne neki érdeme, ha egész multjára visszaemlékezhetné? Mikor a szellem visszatér eredeti életébe (a szellemibe), akkor eléje tárul egész multja. Látja minden elkövetett hibáját, ami miatt szenvednie kell, és látja azt is, mi tarthatta volna vissza őt azoknak a hibáknak az elkövetésétől. Megérti akkor, hogy igazság szerint jutott abba a helyzetbe, amelyben van, és igyekszik oly életet választani, mellyel jóvátehetné az elmúltat. Az átélt megpróbáltatásokhoz hasonlókat keres, vagy pedig olyan küzdelmeket, amelyek által előmenetelt remél. Megkér nálánál magasabb szellemeket, hogy segítsenek neki ez újonnan vállalt feladatát teljesíteni; mert tudja, hogy az a szellem, akit vezetőül kap új életére, igyekszik fog jóvátétetni vele elkövetett hibáit, amennyiben sugalmazás útján megérteti majd vele, hogy mit követett már el. Ez a sugalmazás abban a bennetek gyakran felébredő bűnös gondolatban és kíváncsiságban nyilvánul, melytől ösztönszerűleg visszariadtok és nem vizitek végbe. Ezt az ellenállástokat a legtöbb esetben a szülőitektől nyert elveknek tulajdonítjátok, holott a lelkiismeret szólal meg ilyenkor bennetek. A lelkiismeret szava pedig nem más, mint a multa való visszaemlékezés; vagyis az a hang, mely óv benneteket már elkövetett hibáitok megismétlésétől. Ha új életbe lépve a szellem, bátran viseli el megpróbáltatásait és azokat legyőzi, akkor emelkedik és a szellemek rendjében előbbre jut, mihelyt visszatér közéjük.“

Noha testi életünkben határozottan nem emlékezhetünk vissza arra, hogy mi rosszat vagy jót követtünk el előbbi életünkben, van azt eláruló benső érzésünk, és ösztönszerű hajlandóságaink is multunkra emlékeztetnek. A multban elkövetett helytelenségektől pedig lelkiismeretünk óv bennünket, ami nem más, mint az az óhajlás, hogy többé el ne kövessük ugyanazt a rosszat.

390. Tudják-e a földünknel magasabbrendű világban lakó emberek, kik már nem állanak fizikai szükségleteik és gyarlóságai hatalma alatt, hogy ők boldogabbak, mint mi vagyunk? A boldogság általában véve viszonylagos fogalom, amit úgy tudunk meg, ha kevésbé boldog állapottal hasonlítjuk össze a magunkét. Minthogy bizonyos az, hogy a földünknel magasabb világok némelyike még nem teljesen tökéletes, az ott lakó embereknek is meg lehetnek a maguk kellemetlenségei, bár másneműek, mint a miéink. Gazdagjainknak is megvannak az életüket elkeserítő körülményeik, noha anyagi gondok nem bántják őket. Kérdem tehát: nem époly boldogtalanok-e azoknak a világoknak a lakói, mint mi vagyunk? Nem panaszozzák-e épen úgy sorsukat, mint mi? Hiszen ők sem emlékeznek a multjukra, hogy összehasonlíthatnák egykori alantasabb állapotukat a jelen jobb állapotukkal.

„A feltételek különbözők. Vannak az általad említett világok között olyanok is, melyeknek lakói nagyon jól és pontosan emlékeznek vissza multjukra, és ezek képesek felfogni és fel is fogják azt a boldogságot, amit Isten megízlelniök enged. Vannak azonban olyanok is, amelyeknek lakóit nem kevésbé érik nagy kellemetlenségek, sőt szerencsétlenségek is, mint titeket. Ezek is csak azért nem érik fel ésszel, hogy boldogok, mert nem emlékeznek az átélt boldogtalanabb állapotukra. Ha emberi létükben nem is értik meg, hogy boldogok, megértik azután, mikor a szellemek közé térnek ismét vissza.“

Nincs-e valami gondviselészerű abban, hogy elmult életeinkre nem emlékezhetünk vissza, kivált, ha azok kinosak voltak? Nem Isten bölcsességét árulja-e el ez a feledés? Csak azokban a magasabb világokban nyerjük vissza a multunkra való emlékezésünket, amelyekben már csupán rossz álmoknak tetszenek nekünk az átélt régebbi életek. Nem súlyosbitaná-e a jelen szerencsétlenségét az alsóbb világokban az, ha mindenre emlékeznének az emberek, ami már azelőtt is érte őket? Vonjuk le mindebből azt a következtetést, hogy minden úgy jó, amint Isten elrendelte és hogy nem

vagyunk hivatottak Isten műveinek megbíráására, sem arra, hogy meghatározzuk, mikép kellene Istennek a mindenséget kormányoznia.

Régebbi életeinkre való visszaemlékezésünk nagyon hátrányos befolyással lehetne reánk. Némely esetben szerfölött lealázna bennünket, más esetekben gőgünket fokozná és mind a két körülmény megkötné szabad-akaratumkat. Isten, hogy megjavítson bennünket, épen annyit adott, amennyire szükségünk van és amennyi elegendő. Megadta ugyanis a lelkiismeret szavát és ösztönszerű hajlandóságunkat, melyek megszabadíthatnak mindattól bennünket, ami ártalmunkra lehetne. Tegyük hozzá még, hogy ha emlékezhetnénk régebbi életünkben véghezvitt tetteikre, épen úgy emlékez-nénk a mások cselekedeteire is; ebbeli ismeretünk pedig a legkellemetlenebb hatással lehetne a társadalmi viszonyokra. Mivel nem mindig lehetnénk büszkék multunkra, sokszor nagy szerencse, hogy fátyol borítja azt. Teljesen egybevág ez a földünknel magasabb világokon élő szellemek tanával. Az olyan világokban, ahol csupán a jó honol, a multa való visszaemlékezés semmi kint sem okoz; ezért az ott lakók époly jól emlékeznek régebbi életükre, mint mi arra, hogy tegnap mit cselekedtünk. Az alantas világokban eltöltött időt, amint már mondtuk, csakis rossz álomnak tekintik ott.

391. Kaphatunk-e némi felvilágosítást régebbi életeinkről?

„Nem mindig; de azért vannak többen, akik tudják, hogy mik voltak és mit cselekedtek. Ha szabad volna kimondaniok, nagyon különös felvilágosítást nyujtanának a multa nézve.“

392. Képzeldés-e az, hogy némelyek azt hiszik, hogy ismeretlen multjuknak a homályos emléke él bennük, mely álomkép gyanánt tűnik fel futólag előttük, amit hasztalan igyekeznek megragadni?

„Néha valóság ez, de gyakran képzelet. Ez utóbbi-tól óvakodni kell, mert lehet, hogy csak a felizgatott képzelőtehetség szüleménye.“

393. Pontosabb a multjukra való emlékezésük azok-

nak a szellemeknek, akik a mienknél magasabbrendű testi életet élnek?

„Pontosabb. Minél kevésbé anyagi a testük, annál jobban emlékeznek; és a magasabbrendű világok lakói tisztábban emlékeznek a multa.“

394. Ha tehát az ember ösztönszerű hajlandóságai nem egyebek a multa való visszaemlékezésnél, az következik-e ebből, hogy hajlandóságait megfigyelve, felismerhetné az ember a multban elkövetett hibáit?

„Kétségtelenül úgy van, de csak bizonyos határig. Számolnunk kell ugyanis azzal, hogy a szellem javulhatott és erős elhatározásokban állapotodhatott meg vándorló állapotában. Jelenlegi élete utolsó multjánál sokkal jobb lehet.“

Lehet rosszabb is jelenlegi életében? Megtörténhet-e pl. az, hogy valaki olyan hibákat követ el a jelenben, amelyeket előbbi életében már nem tett?

„Attól függ, hogy a szellem mennyit haladt már előre. Ha nem bír megállani a megpróbáltatások közepette, akkor újabb hibákba eshetik. Ezek a hibák annak a helyzetnek a következményei, melyet maga választott. Általában mégis inkább veszteglő állapotot okozhatnak neki ezek az újabb hibák, mint hanyatlást, mert a szellem haladhat, vagy vesztegelhet, de visszafelé rendszerint nem megy.“

395. Minthogy a testi élet viszontagságai a multban elkövetett hibákért vezeklésül s egyuttal megpróbáltatásul is nehezednek reánk a jövő érdekében, lehet-e azt következtetnünk ebből, hogy viszontagságaink minőségéből megítélhetjük előző életünket?

„Nagyon gyakran lehet, hogy mindenki úgy bűnhődik, amiképen vétkezett. Merev szabályul azonban nem szabad ezt venni. Sokkal biztosabb mutatói a multnak az ember ösztönszerű hajlandóságai; mivel a megpróbáltatások épen úgy vonatkoznak a jövőre is, mint a multa.“

Mikor a szellem a Gondviselés által számára rendelt bolygási időszak végére ért, maga választ megpróbáltatásokat avégből, hogy azoknak alávetvén magát, siettesse előmenetelét; vagyis olyan életmódot

választ, amelyet legalkalmasabbnak lát arra, hogy általa célhoz jusson. Ezek a megpróbáltatások mindig összefüggésben vannak a levezeklendő bűnökkel. Ha győz, akkor emelkedik; ha elbukik, előlről kell kezdenie.

A szellem mindenkor rendelkezhetik szabadakaratával s épen ebből a szabadságából kifolyólag választja meg maga testi életének megpróbáltatásait; és ennek alapján dönti el testetöltése alatt, hogy tegyen-e vagy ne tegyen valamit, és választ is a jó és rossz között. Ha tagadnók az ember szabadakaratát, géppé alacsonyítanók le őt.

A testi életbe lépve, hirtelen elveszti a szellem a visszaemlékezését multjára, mintha valami lepel takarná el a multat szeme elől. Néha mégis van róla homályos tudata úgy, hogy bizonyos körülmények között fel is derülhet előtte. Ilyenkor azonban a magasabb szellemek idézik fel előtte váratlanul a multját és csakis hasznos okból, sohasem a pusztá kíváncsiság kedvéért.

Jövő életünk körülményei velünk nem közölhetők, mert azok attól függnek, hogy miképen éltünk jelenleg és hogy mit fog majd később szellemünk a másvilágon választani.

Javulásunkat nem hátráltatja az, hogy nem emlékezünk elkövetett hibáinkra; mert bár tisztán nem emlékezhetünk multunkra, sugalmazás útján ellenállásra int a rosszal szemben az az ismeretünk, amivel bolygószellem korunkban rendelkezünk és az az óhaj, ami akkor fogamzott meg bennünk, hogy jóvátehesünk mindent. A lelkiismeret szava ilyen intelem, melyhez hozzájárulnak a minket segítő szellemek is, ha meghallgatjuk jóra irányuló sugalmazásaikat.

Noha az ember a mult életben elkövetett cselekedeteit nem ismerheti, azt mindenkor tudhatja, hogy milyen irányban vétkezett és mi volt az uralkodó jellemvonása. Elég, ha tanulmányozza önmagát és megtudja — nem jelen mivoltából, hanem a hajlandóságaiából — hogy mi lehetett előbbi életében.

A testi élet viszontagságait vezeklésül adják

bűneinkért és azok egyuttal a jövőnk érdekét szolgáló megpróbáltatásaink is. Általuk tisztulunk és emelkedünk, ha elszántsággal és zúgolódás nélkül viseljük el azokat.

Abból, hogy milyenek a mi földi viszontagságaink és megpróbáltatásaink, megsejthetjük azt is, hogy mik lehettünk és miket cselekedhettünk elmult életünkben. Époly lehetséges ez, mint ha a földi törvények alapján hozott ítéletről következtetünk a bűnösnek vétkére. A gögnek például az a lealáztatás lehet a büntetése, amit neki az alsóbbrendű testi élet okoz. A gonosz gazdag embert és a fukart a nyomor bünteti. Aki durva vagy szivtelen volt mások iránt, annak mások iránta való durvasága és szivtelensége által kell bűnhődnie. A zsarnok büntetése a rabszolgaság, a rossz gyermeké saját gyermekeinek a hálátlansága, a resté a reá kényszerített munka, stb.